

Вукашин је успео, да разбије непријатељску војску у околини Пловдива (Филиба). 1358 г. подиже се на Србију Лајош Велики и босански бан. Вукашин је и ову опасност отклонио, уступком неких покрајина.

Ови успеси дадоше нову храну Вукашиновом властољубљу, и сад је већ отвореније радио. Управу над најважнијим областима подарио је својим рођацима и присталицама, а српске великаше, за које знађаше да су му непријатељи, почео је да гони. Између ових најодличније место заузимаше Лазар Грбљановић, по женском колену рођак Немањића. Лазар се одликоваше својом енергијом, храброшћу и љубављу за правдом. Он бејаше намесник северних државних покрајина, а на име Мачванске бановине, којој онда припадале и један део Босне. Бејаше то човек створен за вођу опозиције, која беше противу Вукашина. Као што се чини, незадовољници великаши најпосле су успели, да поколебају царско поверење према Вукашину. Повод раздору између ових и Вукашина бејаше јамачно питање, да ли је Душан на самрти поверио управу државних послова Вукашину само за време или докле год овај буде живео.

Ово последње тврдио је Вукашин, а оно прво заступаху његови противници, великаши. Било да је, по једној хроници, народни сабор решио то питање противу Вукашина, било пак да је овај и сам приметио Урошево неповерење, тек доста то, да се Вукашин на скоро за тим у своју област повукао, која беше један део Маћедоније, где га Урош није више узнемиривао. Али се и ту није смирио, већ је ковао завере са грчким двором противу Уроша и Србије, а кад за то дозна млади цар и увиде опасност од Вукашинових замка, он се склони код вернога кнеза Лазара, који га јамачно увераваше, да ће на пролеће повести војску противу Вукашина, како би једном ослободио цара од Вукашинових плетака.

Вукашин видећи, да су му замишљаји осујећени, послужи се опет својим старим оружјем, дволичењем. Изненада дође у Призрен, где се улаже код Урошеве матере, удове царице, па писаше писма Урошу, молећи га да се врати у своју престоницу и да га сматра за својега највернијега поданика. Урош поверова лепим речима, врати се у Призрен, и у својој радости то се са Вукашином измирио, приреди велике свечаности и ловове. У таком једном лову 2 децембра 1367 године, Вукашин је сам или преко својих најамника убио Уроша, коме једва беше 30 година. Сумња је одмах пала на њега мада је он то непрестано порицао. С Урошем је изумрла владалачка лоза Немањића. Иако можда беше далеких рођака, то право њихово на престо не бејаше тако поуздано, да би га могли огласити.

Уроша дакле можемо сматрати као последњег Немањића. С њиме леже у гроб величина а на скоро за тим и независност Србије. У осталоме знаци опадања већ се за његове владавине знатно намножише. Ми смо већ напоменули оне чињенице које су ускориле расуло државе. Напоменули смо и то да је она бујна експанзивна тежња, која се појавила са Милутином, а која је у Душану имала највернијег представника све до његовог последњег тренутка, од једаред прекинута смрћу Душановом. За време Уроша Србија је водила место освајачких ратова само борбу за своју одбрану, и то баш онда, кад је одважан и енергичан напад био једини спас противу једног по времену све силније, непријатеља. То беше јасан знак наступиле слабости.